

Romani vero, post alterum diem collecti, in hostes Ecclesiae impetum facientes, de porticu fugere compulerunt, interfectis multis de suis, et perditis equis, tentoriis, pecuniis, et infinita suppellectili. Post hæc omnes unanimes contra eum juraverunt, uno animo, una voluntate pugnare. Tu igitur prudenter vigila, et quanto amplius necessarium conspicias, tanto magis elabora, et matrem Ecclesiarum omnium

A adjuvare ne desinas. Orationes pro liberatione domini nostri, imo pro ipsa Ecclesia, ubicunque poteris, fieri facias. Vale. Hoc autem factum est anno Domini millesimo centesimo undecimo, Indictione quarta, pridie Idus Febr. in basilica S. Petri apostolorum principis, die Dominica ante caput junii.

ANNO DOMINI MCKIII

BEATUS ODO CAMERACENSIS EPISCOPUS

NOTITIA HISTORICA

(*Cameracum Christianum*, auctore D. LEGLAT, pag. 30.)

Odo, beati decoratus titulo, qui aliquando vocatur Odoardus, civis Aurelianensis, primus abbas S. Martini Tornacensis post hujus monasterii restorationem, de quo consulenda est abbatum hujus loci historia, electus et consecratus est in synodo provinciae Remensis an. 1105, vi Nonas Julii, die Dominica, ut eruitur ex ipsius charta pro Rogero abbate Ambeciensi data hoc anno, qui dicitur primus ejus episcopatus, cui subscribit Balduinus decanus, et ex instrumento quo fundatio collegii canonicorum apud Teneramundam confirmatur. Post suam ordinationem, Odo aliquandiu episcopali sede minime potitus est, sed mortuo Henrico imperatore, Henricus ejus filius, qui partes pontificias adversus patrem amplexus fuerat, jussit Cameracensis ut, expulso Galchero, Odonem suscipere, an. 1106. Ex narratione restorationis abbatiae S. Martini Tornac. Spicil. tom. XII, cap. 82.

Anno 1110, Roberto comiti, et Clementiae ipsius uxori dedit licentiam construendae capellae in Novoburgo apud Aldenardam. Anno 1115, confirmavit monasterio S. Dionysii prope Parisios ecclesiam Solismi, ex hujus loci chartario. An. 1112, praesulatus sui vii, Bornhemiensis abbatiae foundationem confirmat. Sed quia virgam et anulum ab Henrico

IV imperatore recipere noluit, quae in sua ordinatione jam ecclesiastica potestate receperat, sede sua pulsus apud Aquiscinctum exsulavit, ut ipse scribit in libro De blasphemia in Spiritum sanctum. Infirmate corporis gravatus, inquit Herimannus, Spicil. tom. XII, p. 469, episcopatum reliquit, seque Aquiscinctum in lectica deportari fecit, ubi intra octo dies defecit. De Odone plura apud Molanum in Natal. Sanctorum Belg.; Miræum in Codice donationum piarum; Lindanum, cæterosque hagiographos, et Trithemium De scriptoribus eccles., ubi dicit fuisse in Scripturis eruditum, ingenio subilem, clarum eloquio, et in declamandis homiliis ad populum non mediocriter insignem. Præter homilias quas composuit, exposuit Canonem missæ, aliasque dedit lucubrationes. Ad meliorem vitam migravit xiii Kal. Julii, seu xix die Junii, an. 1115, in monasterio Aquicinctino, ubi conditus est sub tumulo marmoreo coloris albi, cui ejus imago insculpta cum hoc elogio :

NIC TEGITUR PRÆSUL ODO,
QUI PERSPECTUS OMNI MUNDO,
FUIT EXSUL, DEO FIDUS,
FULGENT COELO QUASI SIDUS.

NOTITIA ALTERA

(MABILL. *Annal. Bened.*, tom. V, pag. 299.)

Multi hoc tempore (an. 1090) florebant apud Gallos viri litterati, quorum plerosque versibus suis celebravit Baldericus abbas Burguliensis, in his præceptorem suum Hubertum, qui Magduni litteras

D docebat, et Rodonem Andegavensem, Audebertum Cenomannensem; et Godefridum Remensem; at mirum est ab eo prætermisum fuisse Odonem popularem suum, utpote domo Aurelianensem, qui